

gik ud paa forskelligt. De gik ud paa, at jeg personlig mente, at de Finansforanstaltninger, der skal foretages for at skabe Balance, burde diskuteres under eet, naar vi kommer saa vidt, at vi skal diskutere, og ikke stykkevis og delt. Jeg hørte, at det ærede Medlem Hr. Martin Hansen udtalte sig om, at han haabede, at man, *efterhaanden* som Forslagene kom frem, vilde stille sig velvilligt. Jeg tror, det er uheldigt at komme med Forslagene efterhaanden, idet man, som bekendt, kan være nødt til at slaa af paa visse Sympatier for maaske paa andre Omraader at vinde visse Ting, man gerne vil opnaa. Har man ikke haft en Sag til samlet Behandling, er det min Mening, at saa kan man vanskeligt danne sig et Begreb om, hvad man kan vente sig i Retning af det, man selv ønsker.

Det er altsaa det første Haab, jeg nærer. Det andet, jeg udtalte, og som aabenbart — maaske — fremkaldte den ophidsede Stemning, som der taltes om, det var, at jeg ikke troede paa, at de radikale Partier, naar det kom til Stykket, vil være nogen virksom Hjælp i Retning af at gennemføre Forslag tilstrækkelig vidtgaaende til at skabe Balance. Og denne min Opfattelse bygger jeg dog ikke helt paa det rene ingenting. Hvis jeg skulde holde en Skaaltale, vilde jeg sige, at jeg haaber naturligvis ganske afgjort, at alle Partier vil give deres Tilslutning. Det forekommer mig imidlertid, at den Tid, hvori vi lever — og ikke mindst de sidste Dages Debat —, ikke har givet Grundlag for nogen Skaaltale, men afgjort givet Grundlag for Realitetsbetragtninger. Og da maa jeg tilstaa, at jeg kan, for det sidste halve eller trekvart Aars Vedkommende, ikke finde nogen Realitet, som tyder paa, at man tør haabe — jeg saa inderligt gerne, at man turde haabe det —, at de radikale Partier virkelig vil sætte noget ind paa for denne Regering at skaffe økonomisk Balance.

Det er ikke første Gang, vi staar overfor dette Problem i det Par Aar, hvori det nuværende Ministerium har ført an. I sidste Rigsdagssamling stod vi overfor baade at skaffe 14 Mill. Kr. til Luksustold — og saa vidt jeg ved, afholdt begge de radikale Partier sig fra at stemme (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Det var 7 Millioner) Naa, var det 7 Millioner? saa har jeg husket fejl. Yderligere stod vi overfor at skaffe 20 Mill. Kr. paa Restaurationsskatten, hvilket de to Partier stemte imod, og vi stod overfor at skulle

skaffe 10 Mill. Kr. paa Chokoladeskatten, hvilket de to Partier ogsaa stemte imod. Jeg tror, at for samtlige Forslags Vedkommende blev de bistaaet af det daværende Erhvervsparti. Og de, som stemte imod, kunde fornuftigvis ikke være uvidende om, at hvis Følgen af deres Afstemning blev, at Lovene ikke blev gennemført, saa maatte Ministeriet falde. Thi intet er sikrere, end at den Regering, der ikke kan skaffe sig de Penge, som den maatte anse for at være nødvendige for at regere, maa falde. Intet er sikrere, end at hvis man ved sin Afstemning medvirker dertil, fælder man den.

Jeg maa altsaa hævde, at det ikke er første Gang — meget langt fra at være første Gang —, vi staar overfor det finansielle Problem; og jeg maa hævde, at de to radikale Partier paa det daværende Tidspunkt gjorde, hvad de formaaede, for at styrte Regeringen. At de saa nu skulde se helt anderledes paa disse Ting — ja, jeg ved ikke, hvad der skulde tyde derpaa. Man kan nære Haabet derom, man kan være sangvinsk — ja, det kan man være. Men jeg giver ikke meget derfor. Jeg tror ikke paa det, om end jeg selvfølgelig vil haabe, at det sker.

Jeg sagde imidlertid endnu en Ting i Finansudvalget, og det er maaske den Ting, som man allermest synes var besynderlig, nemlig den Ting, at det forekom mig ikke at være rigtigt, at man drøftede en samlet Plan om disse Forhold, før det konservative Folkeparti var gjort bekendt med Forslagene og eventuelt havde haft Lejlighed til at udtale sig derom. Forholdene ligger politisk set dog saaledes, at intet Parti kan alene gennemføre noget i denne Rigsdag. Forholdene ligger saaledes, gennem Dagsordenen vedtagen i Oktober, at Flertallet har erkendt, at den naturlige Konsekvens af Valget i 1920 var, at to bestemte Partier samarbejdede. Naar Forholdet er det, kan jeg ikke se rettere, end at den naturlige Følge deraf maa være, at det mindre Parti, som ikke sidder med Regeringsmagten, men som dog staar overfor at skulde bære Medansvaret for, hvad der sker, saa vidt Rimelighed gaar, tages med paa Raad i en Situation som denne, hvor der efter mit Skøn ikke er rimelig Grund til at tro paa Muligheden af, at andre Partier vil give den tilstrækkelig Hjælp

Formanden: Jeg minder det ærede Medlem om, at vi her er ved anden Behandling af Finansloven. Disse Udtale-